

Ik heb nog biologische wollen sokken, een broek en shirt van mijn moeder laten labelen, natuurlijk moet ik die gewoon terug kunnen krijgen. Belachelijk dat jullie zo vijandig doen. Ik word samen met Marthe de afdeling afgezet, weggejaagd, alsof we de ergste misdadigers zijn, omdat we gewaarschuwd hebben dat medicijnen mijn moeder dood maken. Het is gebeurd, wij hebben gelijk gekregen, afschuwelijk toch? Natuurlijk weet iedereen dat 100 pillen per week opgebouwd in 30 jaar dodelijk zijn, natuurlijk, maar het mag nog steeds niet gezegd, zelfs niet gedacht worden. We moeten geld uitgeven voor medicijnen, er wordt enorm veel geld aan verdiend. Het gaat niet om genezen, zorgen, liefde, menselijkheid, dat weten jullie ook. Jullie schamen je (en terecht) voor wat jullie aan het doen zijn. Maar ga dan eens praten en laat je twijfels en vragen eens naar buiten komen.

Mijn moeder heeft dit echt niet gewild. Ze heeft op een ongelooflijk waardige manier alle leed doorstaan, diepe bewondering voor hoe zij hiermee is omgegaan en uiteindelijk niet anders kon dan doodgaan. De fentanylpleister heeft haar in twee maanden tijd zo vermagerd, dat er van haar benen bijna niets meer over was. Ze heeft geleden en zich opgeofferd om te laten zien dat dit niet de weg is. Niemand van de verzorging, ook Marcel niet, was op haar begrafenisdienst, niemand. Dat zegt toch alles? Iedereen zwijgt, schaamt zich en blijft weg. Mijn moeder moest doodgaan, zodat jullie door kunnen gaan. Alles moet verborgen blijven, medicijnvergiftiging. Geen eetlust meer, dat was al jaren gaande. Maar gewoon doorgaan met de medicijnen tot ze dood is. Alleen maar dwingen om medicijnen te slikken, wat een afschuwelijke dood. En daarna ook weer gewoon doorgaan met mensen vergiftigen met chemische rotzooi. Wanneer gaan jullie eens leren van wat er allemaal misgaat?

Hoeveel mensen moeten nog lijden en op een verschrikkelijke manier doodgaan, voordat jullie zelfs maar één vraag hebben of dit wel de bedoeling is van zorg, van leven, van oud zijn en afgeschreven worden. Jullie waren zo bezig met ons als vijanden aan te wijzen, dat jullie blind waren voor het leed wat jullie mijn moeder daarmee aandeden. Zij was heel blij met ons, maar dat mocht niet gezegd worden, Dat moest angstvallig verzwegen worden, dus werd mijn moeder genegeerd en nooit gevraagd wat zij fijn zou vinden. Als iemand maar had durven vragen: Zou je het fijn vinden als Leonoor en Marthe je naar bed brengen, had ze natuurlijk ja gezegd.

Als iemand mijn moeder gevraagd zou hebben of ze bij Leonoor in huis zou willen zijn, had ze zeker aan het eind volmondig ja gezegd. Overlijden met je eigen familie om je heen is wel het minste wat je iemand kunt gunnen.

Zoals Marcel in het begin een keer zei: Neem haar toch in huis. Oh nee, dat wil je vader niet. Wat mijn moeder wilde was geen vraag waardig. Heel erg hoe zij uitgeschakeld werd. Ze zag dit allemaal aankomen en heeft thuis al jaren geroepen: *Ik wil niet tot een nul gereduceerd worden!* Het is wel gebeurd, ze bestond niet en werd alleen maar als dement, als een onvolwaardig iemand gezien, haar hoefde niets meer gevraagd te worden, alles mocht gebeuren vonden jullie, de arts, de verzorging, de directeur, mijn vader die mijn broer helemaal achter zich had staan, zonder overleg met mijn moeder. Overal kun je lezen dat demente mensen echt nog wel kunnen zeggen of ze iets wel of niet fijn vinden. Laat staan niet dement mensen. Net zoals mijn moeder zegt: Onkruid bestaat niet, straatkruid noemde mijn moeder het, anderen zeggen wild kruid en ik heb ervan gemaakt : *gewild kruid*. Zo zeg ik dat dement niet bestaat en je beter de t van het woord dement kan veranderen in een s, dan staat er: *de mens* en zijn we weer waar we zijn moeten.

De casus is afgesloten, zegt Tolga, als ik bel, omdat Andrea heeft gezegd dat ze zou zorgen dat ik teruggebeld wordt, de zoveelste leugen, waar ik achter moet komen. Oh, mijn moeder is een casus, zeg ik. Ja, zegt hij dan nog een keer. Zo sprak Marcel (de directeur) ook over mijn moeder, blijkbaar jullie jargon. Het is echt niet te geloven dat Tolga vindt dat hij dat mag zeggen, als hij hoort dat hij me pijn doet met zo'n koude reactie. Dat is precies zoals jullie bezig zijn: Niets doen met signalen. Als mensen aangeven dat ze iets niet fijn vinden, daar niets van aantrekken, is jullie manier van werken, gewoon doorgaan (doodgaan, het is maar één letter verschil) en dood laten gaan.

Mijn moeder is een mens net als jij en ik, niet anders. Hoe zou jij je voelen als je zo wordt behandeld? En als je je dat niet kan voorstellen ga dan zelf een keer een week doormaken wat mijn moeder heeft doorgemaakt: medicijnen slikken, gewassen worden door iedereen, alleen in bed liggen en niemand kunnen roepen, niet naar de wc kunnen, in je eigen ontlasting liggen. Hoe zou jij je dan voelen en en wat ga jij doen om dat te veranderen? Dat moet iedereen zich afvragen, dan pas zal er iets gaan veranderen voor mensen die afhankelijk zijn (gemaakt) van zorg.

Als er iemand zelfstandig was, is het mijn moeder wel.

*Als er iemand iets wilde doen aan al het leed,
was het mijn moeder wel.*

Wie gaat haar helpen, eens vragen stellen en wat doen?

Mijn moeder heeft mij nog drie weken voor haar overlijden gesmeekt om iets te doen aan haar situatie. Liefst wilde ze dat we meteen weggingen om 19:30 uur 's avonds. Ik zei, we mogen maar tot 21 uur hier zijn, dus we gaan nu niet weg, maar ik heb wel meteen de volgende dag jou (Connie) gebeld en gezegd dat mijn moeder wilde dat er iets zou gedaan worden aan haar bijna uitzichtloze situatie.

Ik heb gevraagd om met de arts te mogen praten, het is toegezegd, zelfs toestemming van mijn vader gevraagd en gekregen, maar het is niet gebeurd, weer een leugen. Mijn vader zegt vrijdag, een dag voor het overlijden van mijn moeder dat ik (wij) gerust zondag mag (mogen) komen. Omdat hij al wist dat mijn moeder zou overlijden, kon hij dat gerust zeggen. Zo ging het naar door met misleiden, tergen, tracteren. Ik ben niet gebeld op vrijdag de dag voor haar overlijden, mijn broer, zus en zelfs een vrouw die mijn moeder op donderdag opzocht als mijn vader en broer niet konden, daar werd ze voor betaald! Mijn vader had er alles voor over om mij buiten te sluiten en bij mijn moeder weg te halen. Terwijl ik een goede band en contact heb met mijn moeder, mocht ik niets weten, wat een onmenselijkheid.

Ik heb niet één nacht mogen waken bij mijn moeder, ze is eenzaam gestorven met allemaal vraagtekens, gevallen uit bed, blauwe plek, blauwe vingers, die toen ik er was binnen een uur weer normaal waren, omdat ik haar handen vasthield en ze weer even kon ontspannen en er niets van haar gevraagd werd. Mijn vader dwingt haar ook om medicijnen te slikken, maar schrijft op onze kalender in de kamer van mijn moeder op donderdag: gevallen, medicatie gestopt. Bizar, zelfs dat bleek niet waar te zijn, want de dag van haar overlijden heeft ze nog een zetpil gehad, mijn arme moeder.

Mijn moeder heeft ook gezegd: *'Ik ben toch niet de enige die zo aan het lijden is, door medicijnen?'* Nee, helaas het is een wereldwijd probleem. Mijn moeder wilde heel graag dat dit wereldkundig gemaakt zou worden. Ik luister(de) naar mijn moeder en dat is het verschil met alle andere mensen. Daardoor kon ze nog iets zeggen en voelde ze zich gehoord en veilig bij ons. Ik vond alles wat ze zei waardevol en nam haar heel serieus en zij was ook serieus. Iedereen lachte alles weg.

Er is geen serieus gesprek geweest, mijn moeder werd overal buiten gehouden. Ik mocht nog praten, mijn moeder mocht er van Marcel niet bij zijn. Ze had gezegd dat ze het niet leuk vind dat hij haar dement noemde en er zo niet over mensen gepraat moest worden. Marcel was zo geschokt dat hij mijn moeder er nooit meer bij wilde hebben. Alsof iedereen denkt dat mijn moeder in coma is. Als ze dan ineens gaat praten is iedereen geschokt, terwijl ik gewoon met mijn moeder praatte. Voor mij was ze helemaal niet afgeschreven of dement. Marcel zei dat hij als 53 jarige het gevoel had gekregen dat hij een 86 jarige vrouw een klap in haar gezicht had gegeven. Dat heeft mijn moeder weten over te brengen, heel knap van haar. Ze voelde zich met mij erbij ook gesterkt om voor zichzelf op te komen.

In plaats van dat dat het begin werd van een nieuwe manier van kijken werd mijn moeder definitief de mond gesnoerd en mocht ik mijn moeder (bijna) niet meer zien en steunen. We zijn uit elkaar gedreven, maar het is niet gelukt. Dwars door alle sancties, dreigingen heen, bleek liefde sterker dan alle koude reacties, het alleen gelaten worden en alle medicijnen die haar darmen helemaal hebben verwoest. Ze kreeg/mocht geen biologische sappen meer. drinken, die zouden haar ziek maken. Natuurlijk niet, ze was ziek door de medicijnen en de sappen hielpen om gifstoffen af te voeren. Haar lichaam was één al vergif.

Mijn vader zei na een jaar in Oldeslo dat iedereen verbaasd was hoe goed het met mijn moeder ging. Ja, zei ik we komen elke dag 8 uur, een jaar lang 7 dagen in de week doet natuurlijk wel wat. Nee zegt mijn vader wat jullie doen, laat ik buiten beschouwing, een heel koud reactie. Een jaar later is iedereen verbaasd hoe slecht het met mijn moeder ging, ja wij mochten haar niet vrij meer opzoeken. Wat doet dat met mijn moeder die smeekt om weg te mogen en vraagt of ze niet met ons mee mocht. Nee, dat mag niet van je man, mijn vader. Hij bepaalt het, wij hebben niets in te brengen. Mijn vader bepaalt alles alleen, er is geen overleg mogelijk. Mijn vader zou mijn moeder weer terughalen met de politie als ze bij ons zou zijn, had hij gezegd.

En zo ging het maar door. Ze kon geen kant op, zat helemaal klem en was doodongelukkig. Maar ze heeft daardoor wel een enorme ontwikkeling en bewustwording doorgemaakt. Ze wist nu veel beter dat ze niet geholpen werd en moest daar een houding in vinden. Mijn vader en Marcel zitten elke week in de kerk, maar ik voel geen liefde, mijn moeder is aan het lijden en lijden, ik voel enorm veel liefde. Ja, hoe zit dat.

Een vrouw op de camping zei: *Wat goed dat je moeder zo'n lijdensweg heeft doorgemaakt!* Ja, dat is de andere kant en dat is het wonder in het drama. Door lijden komen we soms dieper in ons zelf in onze ziel in onze bestemming waarom we hier op aarde zijn. Mijn moeder was een Amnesty gevangene in Nederland in een verzorgingshuis. Zo zie ik dat. Meer mensen van de verzorging hebben tegen mij gezegd: Je moeder is niet dement en ze kan heel goed aangeven wat ze wel en niet wil en doet dat op een waardige manier.

Iedereen weet dat natuurlijk je eigen familie om je heen het allerbeste en allerfijnste is, als je het zo moeilijk hebt. Natuurlijk wilde mijn moeder door mij naar bed gebracht worden en het liefst wilde ze dat ik samen met Marthe bleef slapen. Dat was thuis ook al zo, bij mijn vader kon ze niet in slaap vallen, duurde soms uren voordat ze rust had. Ik wist dat en ben haar wel die veiligheid gaan geven die ze nodig had om in slaap te kunnen vallen, ik herkende het ook van mezelf. Ik kan ook niet slapen als ik me eenzaam voel, me niet kan uiten of onbegrepen voel.

Erg dat je van ons jullie vijanden maakt en de kleding die er nog gelabeld is voor mijn moeder niet willen teruggeven. We hebben ook nog een bloes van een vrouw op de afdeling, die we in mijn moeders kast vonden. Ook zij heeft er recht op dat haar eigen kleding weer terugkomt.

Iedereen weet dat verzorgingshuizen de slechtst denkbare plaatsen zijn om te zijn. Daar achtergelaten worden is wel één van de ergste dingen die je kan meemaken in je leven. Tenzij er menselijkheid komt, maar zolang dat er niet is, is het een hel op aarde. En als je het niet van zo dichtbij meemaakt kun je je eigenlijk niet voorstellen dat dit gebeurt in Nederland. Alles wordt door instanties vergoed, om mensen een verschrikkelijk gevoel van geen mens meer te zijn te geven. Ik hoor het Marcel nog zeggen: We hebben genoeg geld. Nee, er is geen zorg, geen menselijkheid, dat is niet met geld op te lossen.

Er wordt niets gevraagd aan de mensen zelf en daarom zitten jullie er helemaal naast. Mijn moeder heeft een afschuwelijk leven gehad, maar heeft er alles aan gedaan om met alles zo goed mogelijk om te gaan. Ze kon uiteindelijk, maar wilde ook niet meer praten. Ze had alles nodig om waardig te blijven en dat heeft ze gedaan. Ze is met alle pijn, genegeerd worden, wat ze (terecht) het allerergste vond, ongelooflijk goed omgegaan. Je krijgt kracht als je niet wegloopt voor je problemen en wat meemaakt.

groeten ook van Marthe,
Leonoor